

Павлина проливаше сълзи като дъждъ. Физиономіята ѝ, благородна и горда, а сега нажалена и просълзена, имаше преестественна хубость. И намѣсто да са смили, Петръ Арбуезъ, напротивъ остигнъ скотскыѣ си страсти да са подигатъ и да вълнуватъ гърдытъ му като бурно море. Той са винуетъ като свирѣль левъ на Павлина, и като я издвгна на рѣцѣ, сложи я на канапето полумъртва. Бѣдната дѣвица колѣнчи предъ жестокия този чловѣкъ; тя преграбчи колѣнѣтъ на инквизитора като гы мокрѣше съ сълзытъ си и извика съ слабъ гласъ:

— Милосърдіе, милосърдіе, преосвещенный, върнете ми годеника ми!

— Стана моя, рече искъсо Арбуезъ и ще освободѣ твою Фернандо.

Павлина прибѣди и замръзна, и очытъ ѝ са прамрежиха. Тя станъ на крака, трѣгна итѣколко стѣпки назадъ за да излѣзе, а послѣ като протегна рѣка къмъ инквизитора извика:

— Бѣди проклетъ! Можешъ да убѣешъ донъ Фернанда и азъ ще умрѣ заедно съ него.

— Фернандо ще умре предъ *ауто-да-фе* то, рече Петръ Арбуезъ; той е младъ и слабъ и не може утърпѣ на мъкытъ съ вода.

Павлина нададе остъръ и ужасенъ викъ. Тя бы съ некты разскѣсала звѣрскыя този чловѣкъ, но мисльта за Фернанда укротиваше яростьта ѝ. Тя са плашаше за живота му и ужасната тѣзи борба я умори. Тогасъ Петръ Арбуезъ пристѣпи къмъ нея, зе я на рѣцѣтъ си и я занесе пакъ на канапето си, безъ да възможе тя да са противи.

— Нищо не може да спасе донъ Фернандо освѣнь моята воля, рече Арбуезъ, и тако ми Христа нема да го освободѣ, освѣнь на едно условіе.